

признава, „неговитѣ поетически чувства и интереси сж закърмени най-напредѣ отъ рускитѣ художници на словото . . . Онова, което ванъ Гелдернъ изпърво инстинктивно е възприемалъ отъ тѣхъ — диренето на човѣка и въ звѣра —, вече като възмогатъ пѣвецъ, той самъ съзнателно туря за основа на своитѣ творения“ . . . („Епически пѣсни“ — Олафъ ванъ Гелдернъ). Именно — нравствениятъ идеализъмъ и дълбоката човѣчностъ, що отличаватъ руската литература, сж действували най-силно върху Славейкова — тѣ сж били истински лѣкъ за угнетената му душа — „Душевниятъ кризисъ у ванъ Гелдерна, развреденъ подъ влиянието на „Живи мощи“ отъ Тургенева, се изостря и пречупя съ помощта на Короленкова „Слѣпецъ музикантъ“, оня злочестникъ, когото чуждата неволя възражда за животъ, посветенъ на събуждане добри чувства въ „човѣшкото сърдце“. (Пакъ тамъ). Освенъ Тургенева, когото нарича „божественъ учителъ“, и Короленко, Славейковъ по-после подробно изучава и Толстоя, предъ чийто могъщъ епически гений изпитва истинско благоговение, изразено въ речта му за сжщия по случай смъртта му (произнесена презъ 1910 г. и печатана въ сп. Златорогъ 1920 г.), а къмъ края на живота си се вглѣбява въ Достоевски. Пакъ презъ Лайпцигския периодъ и по-после живо следи и най-значителнитѣ прояви въ севернитѣ литератури — произведенията на Ибсена, Хамсуна, Якобсена, отъ френската, белгийската и др. литератури.

Презъ сжщото време той не само жадно приема, но и твори. Презъ 1896 г. издава сборката си „Епически пѣсни“, презъ 1898 г. — „Блѣнове“, като редовно сътрудничи съ лите-